

Απειλή πολέμου στην Ουκρανία

Η εργατική τάξη στην Ουκρανία δεν πρέπει να μπει στο δίλημμα «Ρωσία ή Ευρώπη», αλλά θα πρέπει να αγωνιστεί για την υπεράσπιση των δικών της συμφερόντων και να προετοιμαστεί για την μελλοντική διεθνή αντι-καπιταλιστική επανάσταση

Η σύγκρουση μεταξύ της Ρωσίας, των ΗΠΑ, της Γερμανίας και των υπόλοιπων «αρπακτικών» που λυμαίνονται τον πλούτο της Ουκρανίας στρέφεται αφ' ενός εναντίον του ουκρανικού προλεταριάτου – καθώς η προοπτική που του επιφυλάσσουν για το μέλλον είναι η αυξανόμενη φτώχεια και η δυστυχία- και αφ' ετέρου στρέφεται εναντίον των εργατικών τάξεων στην Δύση, οι οποίες κινδυνεύουν να εμπλακούν σε έναν ιμπεριαλιστικό πόλεμο και να καταλήξουν τα κύρια θύματά τους.

Η αδίστακτη μάχη για την εξουσία που δίνουν οι διάφορες καπιταλιστικές μερίδες, ανάλογα με τον τύπο της κρατικής εξουσίας, στην Ουάσιγκτον όσο και στη Μόσχα, στη Βόννη όσο στην Βαρσοβία και το Κίεβο, αντανακλάται στην Ουκρανία διαμέσου της όξυνσης της σύγκρουσης μεταξύ των μεγαλύτερων οικονομικών και στρατιωτικών δυνάμεων στον κόσμο. Βασική αιτία αυτής της μάχης είναι η κρίση υπερπαραγωγής που υποσκάπτει εκ των έσω το καπιταλιστικό σύστημα, ανατρέποντας όλες τις λεπτές ισορροπίες και ξεσκεπάζοντας όλες τις φθαρμένες ιδεολογίες της αστικής τάξης και τους ψεύτικους μύθους περί προόδου και ειρηνικής συνύπαρξης.

Η κρίση που εκδηλώθηκε έναν αιώνα ακριβώς μετά το ξέσπασμα του πρώτου ιμπεριαλιστικού παγκοσμίου πολέμου δείχνει ότι η καπιταλιστική κοινωνία σε όλον τον κόσμο είναι σάπια μέχρι το μεδούλι και ότι η χρονική συγκυρία είναι πια ώριμη για τον κομμουνισμό. Ωστόσο, ο δρόμος προς τον κομμουνισμό θα παρακωλυθεί αν η παγκόσμια εργατική τάξη αποτύχει να συνειδητοποιήσει την τεράστια δύναμή της, αν χάσει το όραμα του προορισμού της και αν αποτύχει να διεξάγει έναν διεθνή επαναστατικό αγώνα.

Οι μάχες που διεξήχθησαν στην πλατεία του Κιέβου και σε άλλες ουκρανικές πόλεις ανέτρεψαν την κυβέρνηση του Γιανούκοβιτς και τη θέση της πήρε μια άλλη, εξίσου αστική, κυβέρνηση. Όμως η νέα κυβέρνηση, όπως και η παλιά, θα βρεθεί αντιμέτωπη με το τεράστιο

χρέος του ουκρανικού καπιταλιστικού κράτους στα μπερλιαστικά αρπακτικά, ένα χρέος που θα προκαλέσει αβάσταχτες συνέπειες στις εργαζόμενες τάξεις οδηγώντας τις στην πείνα και στην περιθωριοποίηση.

Αυτός είναι ο λόγος που η κυβέρνηση στο Κίεβο υποδαυλίζει τον εθνικισμό, προκειμένου να κάνει το προλεταριάτο να ξεχάσει τα πραγματικά του προβλήματα όπως είναι οι μισθοί, η δουλειά και η στέγη. Και για την επιδίωξη των ίδιων μπερλιαστικών και αντιπρολεταριακών στόχων η κυβέρνηση της Μόσχας διεξάγει μια διαβόητη εκστρατεία προπαγάνδας τόσο μεταξύ των Ρώσων προλετάριων όσο και μεταξύ αυτών που έχουν ρωσική καταγωγή στην Κριμαία και στις ανατολικές περιοχές της Ουκρανίας!

Η αστική τάξη -διαμέσου των λειτουργών της στα μέσα μαζικής ενημέρωσης, τα πολιτικά κόμματα και τα συνδικάτα- διαδίδει στους προλετάριους συνθήματα υπέρ της υπεράσπισης του έθνους, της φυλής και της θρησκείας, προσπαθώντας να τους κάνει να δουν τα ξένα αδέρφια τους ως εχθρούς. Αυτά αποτελούν ψεύτικα λάβαρα κάτω από τα οποία επιδιώκουν να διαιρέσουν την εργατική τάξη και να αποτρέψουν την συσπείρωση των σημερινών συνδικαλιστικών αγώνων και των μελλοντικών επαναστατικών κομμουνιστικών αγώνων. Οι ταραχές στους δρόμους του Κιέβου και σε άλλες πόλεις της Ουκρανίας δείχνουν πώς τα «ιερά» πατριωτικά λάβαρα και συνθήματα χρησιμοποιούνται πλέον από τα αστικά κράτη ως πολεμική προπαγάνδα.

Για τον λόγο αυτό, ίσως, αυτήν τη φορά το ουκρανικό προλεταριάτο απέφυγε ενστικτωδώς τις πλατείες στις οποίες εκθειάστηκε τόσο πολύ ο πατριωτισμός, είτε ήταν «φιλοευρωπαϊκός» είτε «φιλορωσικός». Το προλεταριάτο δεν έχει κοινά συμφέροντα με τη δικιά του αστική τάξη, με τα αφεντικά, με τους «ολιγάρχες», είτε αυτοί καλύπτονται κάτω από τον μανδύα της δημοκρατίας και της Ευρώπης, είτε κάνουν έκκληση στην «ρωσική αρκούδα» για να τους προστατεύσει. Η εργατική τάξη δεν πρέπει να ενδώσει και να παράσχει αλληλεγγύη ούτε προς τη δικιά της αστική τάξη ούτε προς τις μεσαιές τάξεις· απεναντίας θα πρέπει να στηριχθεί αποκλειστικά και μόνο στις αυτόνομες και πλήρως ανεξάρτητες ταξικές οργανώσεις της.

Όλες οι προλεταριακές δυνάμεις θα πρέπει να κατευθυνθούν προς την ανασύσταση των απαραίτητων όπλων για την ταξική χειραφέτη-

ση: ένα πραγματικά μαχητικό εργατικό συνδικάτο και ένα επαναστατικό και διεθνές κομμουνιστικό κόμμα.

**Λέμε ΟΧΙ στην υπεράσπιση της χώρας!
Τασσόμαστε ΥΠΕΡ της υπεράσπισης των συμφερόντων της εργατικής τάξης!**

**ΕΝΑΝΤΙΑ στον πόλεμο μεταξύ των κρατών!
ΥΠΕΡ του διεθνούς ταξικού πολέμου!**

Διεθνές Κομμουνιστικό Κόμμα Il Partito Comunista
<http://www.international-communist-party.org/>